

Казки про родину

Як бідний Манько святив паску

Як бідний Манько святив паску Жив де не жив один бідний чоловік, якого звали Маньком. Мався мізерно, так бідно, що в хаті більше було днів без хліба, як з хлібом. Наближався Великдень. Люди намололи борошна, назбирали яєць, печуть, варять, смажать. А в хижі Манька — ніяких приготувань. Журиться Манько, журиться і його жінка. Жаль їм малих дітей, що не будуть бачити на свято ані сиру, ані масла, ані калачів...

— Чоловіче! — просить жінка Манька.— Іди до газди, позич борошна бодай на відробіток. Як бути на свята без хліба?

Рушив Манько по сусідах, а позичити не може, бо жив на бідній околиці. Дочувся Манько, що один газда перед святами намолов багато білого борошна. Він і до нього:

— Чесний газдо! Позичте борошна на відробіток. Прийде літо, піду вам косити. Нема з чого паску спекти.

— Ой неборе, я би тобі позичив, борошно у мене, нічого гнівити бога, є. Та по великодню я збираюся віддавати доньку, треба мені борошна на весілля.

Прийшов чоловік додому з голими руками.

— Та що тепер чинити? — каже жінка.— Яка ганьба, не буде чого й посвятити. Що люди скажуть?

— Не журися, жінко! Якось-то буде! Чи маєш ти бодай пару яєць, щоб було чим паску помастити?...

— Та стільки знайдеться...

Вийшов чоловік на цих словах з хати. Взяв кусень дерева і теше. Тесав, тесав і майстрував.

Вийшла жінка на двір і питає:

— Що ти, чоловіче, робиш?

— Паску печу!

Жінка здивувалася, та все швидко зрозуміла. Чоловік не хоче, щоб люди бачили його велику бідність.

Змайстрував чоловік паску. Напалила жінка піч. Помастив чоловік паску жовтком з яйця, посадила жінка паску до печі. Вийняла з печі, й самі не можуть надивуватись, яка вона красна.

Прийшов великдень. Загорнув Манько свою паску до вишиваного рушника і поніс святити.

Сталося так, що паску він поклав біля газдівської. Газда дивиться, дивиться і не може надивуватись: «Як те сталося, що я не позичив йому й крихти борошна, а в нього паска така, що очі їсть?»

Коли закінчилася свята відправа, піп посвятив паски, газда хитро вхопив паску Манька, поклав до свого кошика, а свою кинув йому на рушник і — гайда додому. Бо кожен хоче бути якомога швидше за столом. То вже такий давній звичай.

— Дивися, жінко! Піп покрупив, і яке чудо сталося! — каже бідний чоловік своїй жінці, коли ножем справді вкраяв з паски для сніданку.

Жінка дивиться й не може надивитися. Приніс і газда свою паску додому. Бере ніж, щоб кряти, а паска... з дерева. — То, певно, святий пан господь мене покарав, здерев'янив паску, що я не хотів позичити біднякові борошна,— виправдувався газда перед своєю родиною.